

РЕШЕНИЕ

№ 31707

гр. София, 29.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 23.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **5223** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от Л. Л., гражданин на И. чрез адвокат Д. Д. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 1140/26.04.2025г. по чл.171, т.2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата, издадена от И. Н. Ц.– младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, с която на Л. Л. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство (ППС) за срок от шест месеца. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при липса на компетентност, при нарушение на изискването за форма, при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съда за отмяна на оспорената заповед за ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, не се представлява, с писмено становище от адвокат Д. Д. поддържа жалбата. Претендира присъждане на съдебни разноски.

Ответникът – И. Н. Ц.– младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР – редовно уведомен, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от АУАН серия ГА с бл. № 3623462/26.04.2025г. на 26.04.2025г. около 13.30 ч. в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към Околовръстен път и на кръстовището с

[улица], при извършена проверка е установено, че Л. Л. управлява собственият си лек автомобил Тойота Рав 4, с рег. № ХН 1744 с чуждестранно СУМПС от държавата И., която не е членка на Европейския съюз или страна по Споразумението за Европейско икономическо пространство повече от 3 месеца от датата на влизане в Република България /Израелско СУМПС валидно до 26.01.2027г./, с което виновно е нарушил чл. 162, ал.2 от ЗДвП – български гражданин управлява МПС с чуждестранно СУМПС без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца.

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1140/26.04.2025г. по чл.171, т.2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата, издадена от И. Н. Ц.–младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, на израелския гражданин Л. Л. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство (ППС) за срок от шест месеца затова че без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл.149, ал.1 от АПК срок от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен административен орган – И. Н. Ц.–младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР за определяне на длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП. Оспорената заповед е обективирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в т.2а, б. „а“ от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В случая не е посочено конкретно основание за издаване на процесната заповед, а е цитирана разпоредбата на чл. 171, ал.1, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съдържаща множество хипотези на нарушения,

т.е. извършеното нарушение в оспорената ПАМ не е конкретизирано. В АУАН е посочена за нарушена разпоредбата на чл. 162, ал.1 от ЗДвП – български гражданин управлява МПС с чуждестранно СУМПС без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца.

Принудителните административни мерки, засягайки веднага правната сфера на лицата и бидейки с изключителен характер, следва да се прилагат стриктно, само в законовите хипотези изчерпателно посочени.

Нарушението по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП не е измежду хипотезите на приложената от органа норма на чл. 171, ал.1, т.2а, б. „а“ от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. В случая визираната разпоредба на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП е неприложима към чужд /небългарски/ гражданин. Освен това органът не е изложил мотиви дали счита водачът за правоспособен или не, дали притежава СУМПС валидно за категорията МПС, което управлява, респективно дали е бил лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето. Административният орган не е изложил мотиви, коя от хипотезите на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е имал предвид, а съдът не би могъл да тълкува неговата воля, респ. да прецени дали е приложен правилно материалния закон. В този смисъл се явяват основателни възраженията на оспорващия и неговия пълномощник.

От съдържанието на оспорената заповед не може да се установи какво е приел административният орган като основание за налагането на ПАМ. Ето защо, съдът намира, че причините, поради които е прекратена регистрацията на процесното МПС, не са конкретизирани в заповедта и в този смисъл, категорично липсват ясни и разбираеми мотиви, т. е. липсват ясни, конкретни и разбираемо посочени фактически основания, от които да става ясно, каква е волята на административния орган и защо с оспорения административен акт е постановен този именно краен резултат.

В посочената правна норма на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, от една страна се съдържат няколко различни хипотези, а от друга, поради своя абстрактен характер, уреждат множество случаи, което налага при правоприлагането съответните факти от действителността да бъдат съотнесени към конкретния законов текст, който е приложим. Поради това след като административният орган не е посочил конкретното основание за налагане на ПАМ, а посочените правни норми, не съответстват на твърдените фактически констатации, се ограничава правото на защита на адресата на акта.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна, като издадена в нарушение на изискването за форма и при съществени процесуални нарушения и като такава следва да бъде отменена.

По изложените съображения и с оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него разноски по делото, които са своевременно поискани и доказани в размер на 1010 лева, от които 10 лева - държавна такса и 1000 лева – адвокатско възнаграждение.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1140/26.04.2025г., издадена от И. Н. Ц.– младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор при Отдел „Пътна Полиция“-СДВР, с която на Л. Л. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. Л., гражданин на И., с разрешение за постоянно пребиваване №RA0623522 чрез адвокат Д. Д., сумата от 1010 /хиляда и десет/ лв. разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: